

den fra Thorshavn sjerntliggende De, veed jeg ikke, hvorledes han skulde kunne efterkomme denne Bestemmelse, som i ethvert Tilfælde vilde medføre den største Uleilighed for de statsfæls Færinger, og i det Hele neppe være til at udføre.

B. Christensen: Da den ærede Indenrigsminister har saa haardt, som hans Slutningsord vise, erklæret sig mod dette Forslag, uagtet han selv taler om de „statsfæls“ Færinger, og, da jeg ikke mærker, at Andre ville reise sig, skal jeg dog tillade mig at indlægge et Par Ord i en Retning modsat den ærede Ministers Uttringer. Jeg maa tilstaae, at det har undret og bedrøvet mig, at Ministeren har imodgaaet Forslaget paa den Maade, som han har gjort; det har undret mig, eftersom det er mig bekendt, at den ærede Minister med megen Nidkærhed og Nedelighed har forestaaet Amtmandsembedet paa Færøerne, og jeg maa troe, at han allerede af den Grund deels maa have meget tilovers for disse sjerne Der, deels ikke kan være uvidende om, at Trangen til en Communeanordning der er overordentlig stor; det forekommer mig derhos, da jeg selv i tidligere Dage har havt den Ære at sidde i Thing med den ærede Minister netop i hans Egenkab af Repræsentant for Færøerne, at jeg vel tør antage, at det hverken er fra idag eller fra igaar han maa have været opmærksom paa den store Trang til et saadant Institut, som er tilstede paa Færøerne. Det forekommer mig, at alle de mange Bemærkninger, den ærede Minister har gjort, ere af en saadan Bestaffenhed, at en nærmere Bearbejdelse af det forelagte Udkast uden stor Vanskelighed, især naar Ministeren vilde række en hjælpsom Haand dertil, dog maatte kunne forestages; og det synes mig derhos, at Ministeren saa meget mere maatte være beredvillig hertil, som det netop for ham som Indenrigsminister maa være, saa forekommer det mig idetmindste, noget haardt, at han ikke allerede kan forelægge Udkast til en Communallow idetmindste for Færøerne. Hvad nu de fremhævede Indvendinger angaae, da maa jeg tilstaae, at, naar Ministeren kategorisk har erklæret sig mod Loven, og dog ikke har fremført væsentligere Anker end dem, han har fremført, da burde det ikke

kunne affholde ham fra ved denne Leilighed idetmindste at komme Derne til Hjælp. Gennemgaaer jeg nemlig, hvad Ministeren har fremført, da begynde han med at misforstaae den ærede Forslagsstiller, naar denne sagde, at han lykønskede sig til at have havt fri Haand til sit Arbejde; thi denne Forslagsstillers Uttring sigtede netop til, at der paa Færøerne aldeles ikke eksisterede nogen Communeordning, saa at han i den Henseende ikke var generet ved noget Bestaaende. Hvad angaaer, hvad Ministeren har sagt om et Censussvæsen og lignende Indskrænkninger i Valgretten og Valgbarheden, da maa jeg tilstaae, at jeg for min Deel meget snarere maa underskrive de Betragtninger, den ærede Forslagsstiller har gjort gjældende; thi at Ministeren, uden Tvivl med Grund, antager, at Rigdom der som ethvert andet Sted paa Jorden over sin store tildeels overveiende Indfyldelse, det er sandelig hverken en ny Bemærkning eller nogen Indvending mod selve Forslaget. Den ærede Minister har meent, at der Intet var at give de foreslaaede Bestyrelser at bestille; men man maa dog tilstaae, at Alt, hvad han hidtil har antydnet, viser, at Forslagsstilleren ikke har været saa ganske uheldig i at paavise netop Bestillinger, der ligge Communebestyrelsen nær. Hvad navnlig Kirkemidlerne angaaer, har Ministeren sagt: de bestyres nu af Provsten og Amtmanden (Hør!); men jeg maa dog spørge, om han kan tvivle paa, at Communes Beboere selv ville kunne bestyre dem ligesaa godt, jeg vil reent ud sige vel saa godt, og navnlig vel saa meget til Beboernes Tilfredshed. Han har talt om, at Skolevæsenet nu bestyres af en Præst og to tilkaldte Mænd; men saa meget mindes jeg navnlig fra Forhandlingerne i sin Tid i Næsfilde Stænder, at det indrømmedes af den ærede Minister personlig, at netop det udmærker Færingerne, at de have nogen Sands og Opmærksomhed for Børneundervisningen, og heller ikke kan den ærede Minister være uvidende om, at en Folge af denne Bestyrelse, der neppe har været altsfor kyndig med Forholdene, netop er den, at man har Lovet Skoles og Undervisningsvæsenet angaaende, som ikke ere komne til Udførelse der. Hvad Lavthings-Insti-